

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U BANJA LUCI
Broj: 11 0 U 019662 16 U
Dana, 1.3.2017. godine

Okružni sud u Banja Luci i to sudija Sunita Šukalo uz učešće Alme Ahmetović Ramić kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženje za borbu protiv korupcije „Transparency International u BiH“ sa sjedištem u Banja Luci, u ulici Gajeva broj 2, zastupan po zakonskom zastupniku (u daljem tekstu: tužilac), protiv pravnog lica „Gas-Res“ doo Banja Luka sa sjedištem u Banja Luci u ulici: Vase Pelagića broj 2, zastupan po v.d. direktoru kao zakonskom zastupniku (u daljem tekstu: tuženi), a ovaj od strane punomoćnika Vladimira Markuša, advokata iz Banja Luke, radi nedonošenja rješenja po žalbi tužioca - "ćutanje administracije", dana 1.3.2017. godine, donio je sljedeću

PRESUDU

Tužba se uvažava i slijedom toga nalaže pravnom licu „Gas-Res“ doo Banja Luka, da u roku od 30 dana od dana prijema ove presude, donese odluku po žalbi tužioca, koju je uložio, dana 15.6.2016. godine, kao i o zahtjevu tužioca za pristup informacijama, podnesenom, dana 28.4.2016. godine.

Obavezuje se tuženi da tužiocu nadoknadi troškove nastale vođenjem ovog upravno-sudskog spora u iznosu od 200,00 KM, koje je dužan izmiriti u roku od 30 dana od dana prijema ove odluke a pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Odbija se zahtjev tuženog kojim je tražio naknadu troškova proisteklih vođenjem ovog upravno-sudskog spora kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužilac je podnio tužbu ovom sudu, dana 1.11.2016. godine zbog nedonošenja rješenja „ćutanje administracije“, odnosno nedonošenja rješenja po žalbi uloženoj, dana 15.6.2016. godine, te zahtjeva za pristup informacijama kojima raspolaže tuženi kao javno preduzeće od 28.4.2016. godine, u skladu i prema sadržaju kako stoji u zahtjevu.

Tačnije, tužilac je, dana 28.4.2016. godine, pozivajući se na Zakon o slobodi pristupa informacijama tražio od tuženog dostavljanje kopije svih Ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga, zajedno sa pripadajućim Aneksima svih zaključenih ugovora koje je tuženo preduzeće zaključilo u bilo kojem od zakonom predviđenim postupaka u toku 2015. godine; kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta preduzeća te spisak svih zaposlenih u preduzeću koji su u radnom odnosu, nezavisno od vrste i trajanja ugovornog odnosa.

U tužbi ističe da nakon dostavljanja zahtjeva tuženi nije dostavio odgovor u zakonom predviđenom roku od 15 dana od dana prijema zahtjeva pa je uslijedila urgencija, dana 24.5.2016. godine, nakon čega tuženi ponovo nije dostavio odgovor tako da je, dana 15.6.2016. godine upućena žalba zbog ćutanja uprave. Protekao je rok od 60 dana od dana prijema žalbe u kojem roku, a niti nakon toga, tuženi nije postupao pa je upućen zahtjev za dostavom odluke drugostepenog organa u skladu sa članom 17 stav 1 Zakona o upravnim sporovima.

Iz navedenog činjeničnog osnova proizlazi da se radi o „ćutanju administracije“ jer tuženi nije po zahtjevu tužioca donio odgovarajući upravni akt u zakonom propisanim rokovima

a niti u naknadnom roku po urgenciji i na taj način su stvoreni uslovi za pokretanje upravnog spora zbog „ćutanja administracije.“

Do dana podnošenja tužbe nije zaprimljena odluka drugostepenog organa po izjavljenoj žalbi pa je tužilac tražio da sud uvaži tužbu i naloži tuženom da omogući pristup informacijama i donese odgovarajuću odluku u skladu sa članom 31 stav 4 Zakona o upravnim sporovima uz obavezu da se nadoknade troškovi nastali na ime sudske takse, a u smislu člana 6 Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima.

U odgovoru na tužbu, tuženi je osporio navode tužbe, smatrajući da je zahtjev nezakonit i elaborirajući na temu pravnog interesa tužioca te zaključujući da svi traženi podaci i dokumentacija nisu javni dokumenti.

Tuženi se, u odgovoru, poziva na Zakon o zaštiti ličnih podataka Bosne i Hercegovine i iznosi očitovanje po pitanju zaštite podataka lica koji su zaposleni kod tuženog pa se očituje o zaključenim Ugovorima o javnim nabavkama roba i usluga, zajedno sa pripadajućim Aneksima i zaključuje da se ne radi o javnim dokumentima jer „sadrže povjerljive komercijalne podatke trećih strana koji po prirodi stvari nisu javni organi“. Nadalje, ističe da bi dostavljanje ovih podataka koji su traženi bilo u suprotnosti sa Zakonom o privrednim društvima i Zakonom o javnim preduzećima ali i Kodeksom etike tuženog.

Nakon toga, se očituje po pitanju načina dostavljanja traženih podataka elektronskom poštom što tužilac kvalifikuje kao nedovoljno zaštićen vid prenosa podataka i dokumentacije.

U daljem tekstu odgovora ističe da tužilac zloupotrebljava pravo na podnošenje tužbe i odlučuje da se ne radi o ćutanju uprave „već o stvari o kojoj se prema odredbama Zakona o upravnim sporovima, ne može voditi upravni spor“ i nakon toga izlaže na tu temu. Citira član 1 Zakona o upravnim sporovima i tvrdi da tužilac nije tražio „usvajanje upravnog akta kojim bi se moglo odlučivati o njegovom pravu ili obavezi odnosno neposrednom ličnom interesu“. Nadalje, osporava tvrdnje tužioca da pravni interes leži u istraživanju u okviru redovnih aktivnosti i osporava pravo tužioca da pokrene upravni spor.

Takođe, uloženu žalbu zbog nedonošenja odluke, ne smatra blagovremenom i urednom žalbom u smislu Zakona o opštem upravnom postupku, nakon čega iznosi vlastite tvrdnje i osporava navode tužioca po pitanju njegovog obraćanja tuženom.

Konačno, tuženi u odgovoru navodi da „tuženi nije nadležni organ uprave već društvo sa ograničenom odgovornošću“ koje je osnovano da posluje radi obavljanja registrovane privredne djelatnosti i zaključuje da ne može biti tužena strana u postupku protiv koje se ne može voditi upravni spor. Predlaže da sud odbaci tužbu kao nedozvoljenu, odnosno odbije kao neosnovanu i obaveže tužioca da snosi troškove postupka „koliko budu iznosili“.

Ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Prema odredbi člana 17 stav 1 Zakon o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS) propisano je da ako drugostepeni organ nije u roku od 60 dana ili u posebnom propisu određenom kraćem roku donio rješenje po žalbi stranke protiv rješenja prvostepenog organa, a ne donese ga u daljem roku od 15 dana po ponovljenom traženju, stranka može pokrenuti upravni spor kao da je žalba odbijena.

Prema stavu 2 ove odredbe, stranka može postupiti na opisani način i kada po njenom zahtjevu tuženi nije donio rješenje odnosno prvostepeni organ u roku utvrđenom zakonom, protiv kojeg ima mjesta žalbi.

Smisao ove odredbe je u omogućavanju sudske zaštite u upravnom sporu, onoj stranci kojoj drugostepeni organ u zakonom propisanom roku nije odlučio po žalbi protiv prvostepenog rješenja ili po žalbi zbog nedonošenja rješenja po njenom zahtjevu.

Pored propusta drugostepenog organa da odluči po žalbi u zakonom propisanom roku, drugi kumulativni uslov za pravo podnošenja tužbe u upravnom sporu je i taj da je po isteku

zakonskog roka za odluku po žalbi, stranka do drugostepenog organa zahtijevala donošenje odluke po žalbi u novom petnaestodnevnom roku.

Ukoliko sud ocijeni da su ovi uslovi ispunjeni, tužba se uvažava kao opravdana i drugostepenom organu se daje nalog da donese odgovarajuću odluku u roku, ne dužem od 30 dana od dana dostavljanja presude kako je propisano članom 31 stav 4 ZUS.

Iz podataka u spisu predmeta proizlazi da se tužilac, dana 28.4.2016. godine, oslanjajući se na Zakon o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 20/01), obratio tuženom i tražio dostavu informacija koje su pod kontrolom ovog pravnog lica. Iz dokaza u spisu proizlazi da nije postupljeno po zakonom predviđenom roku pa je tužilac uputio urgenciju, dana 24.5.2016. godine, po kojoj tuženi nije reagovao, niti dostavio bilo kakav odgovor ili odgovarajući akt, te je stoga tužilac s obzirom da su ispunjeni zakonski uslovi uložio žalbu zbog ćutanja uprave u smislu člana 231 Zakon o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 13/02, 87/07 i 50/10, u daljem tekstu: ZUP).

Činjenica je da se od dana prijema žalbe, tuženi nije oglasio, odnosno donio odgovarajuću odluku (odlučio o žalbi) te je protekom roka od 60 dana, dana 30.8.2016. godine tuženom upućen zahtjev za dostavom odluke po žalbi, koja nije uslijedila.

Dakle, slijedom navedenog evidentno je, pa tako i nesporno, a što proizlazi iz navoda tuženog, koji su dati u opširnom odgovoru na tužbu, da nije odlučio po uloženoj žalbi na bilo koji način predviđen zakonom, već su upravo, kako to svjedoče dokazi iz spisa, ostvareni osnovi za primjenu instituta „ćutanja administracije“.

Treba reći, da u spisu tuženog nema dokaza da je od dana podnošenja tužbe, dakle pokretanja upravnog spora 1.11.2016. godine, tuženi odlučio o izjavljenoj žalbi pa kako su u svemu ispunjeni uslovi za odluku iz izreke ove presude zato što je tuženi morao odlučiti i tužiocu dati razloge s tim da razlozi istaknuti u odgovoru na tužbu ne mogu smatrati očitovanjem tuženog po zahtjevima tužioca.

Kod takvog stanja stvari, tužba je osnovana pa je sud uvažio na temelju odredbe člana 31 stav 4 ZUS i naložio tuženom da u zakonom predviđenom roku odluči o žalbi tužioca na način, kako to tuženi smatra i prema datim razlozima tužioca, a tako i o zahtjevu koji se temelji na Zakonu o slobodi pristupa informacijama.

Za tužioca su nastali troškovi po pitanju troškova sudske takse u skladu sa odredbama Zakona o sudskim taksama („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj, 73/08, 49/09, 67/13 i 63/14) koji predstavljaju nužne troškove u smislu člana 6 Zakona o izmjenama i dopunama ZUS („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj: 63/11).

Nema osnova zahtjev tuženog da mu se nadoknade troškovi davanja odgovora na tužbu koji, pored toga što nisu opredijeljeni, nisu troškovi u smislu pomenute odredbe člana 6 Zakona o izmjenama i dopunama ZUS jer radnja davanja odgovora na tužbu ne predstavlja obaveznu radnju u upravnom sporu čijim bi propuštanjem za stranku nastala šteta.

Zapisničar
Alma Ahmetović Ramić

